

USNESENÍ

Krajský soud v Plzni rozhodl soudcem Mgr. Janem Šmakalem ve věci

žalobce: **M. S. A.**, narozený X,
státní příslušník X,
posledním známým pobytem v Zařízení pro zajištění cizinců
Balková, Balková 1,
zastoupen Organizace pro pomoc uprchlíkům, z. s., IČO
45768676,
sídlem Kovářská 939/4, Praha,

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra**,
Nad Štolou 3, Praha,

o žalobě proti sdělení žalovaného č. j. MV-42858-2/OAM-2021 ze dne 13. 3. 2021,

takto:

Věc se postupuje Městskému soudu v Praze.

Odůvodnění:

1. Žalobce brojil u Krajského soudu v Plzni proti výše uvedenému sdělení Ministerstva vnitra, podle něhož podání žalobce z 3. 3. 2021 nelze považovat za žádost o mezinárodní ochranu ve smyslu § 3 odst. 1 zákona o azylu. Žalobce měl za to, že sdělení žalovaného je jednak rozhodnutím ve smyslu § 65 s. ř. s., jednak rozhodnutím nezákonným, protože jeho podání bylo třeba posoudit jako žádost o mezinárodní ochranu.
2. Po předběžném posouzení věci dospěl Krajský soud v Plzni k závěru, že není příslušný k posouzení této věci.
3. Předně má soud pochybnost o tom, zda sdělení žalovaného lze považovat za rozhodnutí ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s. Rozhodnutím může být jen vrchnostenský akt vydaný (či alespoň určený k vydání) v řízení formalizovaném právními předpisy (materiální znak „zásahu do práv“ totiž není znakem rozlišujícím tyto dva žalobní typy, srov. rozhodnutí rozšířeného senátu NSS č. j. 7 Aps 3/2008-98 ze dne 16. 11. 2010, č. 2206/2011 Sb. NSS, odst. 17 a 23; č. j. 2 As 86/2010-76 ze dne 18. 9. 2012, č. 2725/2013 Sb. NSS, odst. 30–33; č. j. 8 As 8/2011-68 ze dne 30. 7. 2013, č. 2908/2013 Sb. NSS, odst. 29; č. j. 6 As 68/2012-47 ze dne 19. 8. 2014, č. 3104/2014 Sb. NSS, odst. 36–39).
4. Jakkoliv bylo toto materiálně-formální pojetí rozhodnutí v minulosti nepochopeno [srov. nálezn. sp. zn. Pl. ÚS 12/17 ze dne 7. 11. 2017 (N 202/87 SbNU 311) a odst. 8–11 disentu

Shodu s prvopisem potvrzuje M K.

k němu] či uplatňováno nekonsistentně (například na základní zásady činnosti správních orgánů jako údajně právem formalizovaný postup), nemění to nic na tom, že dosud převažující náhled na § 65 odst. 1 s. ř. s. vyžaduje k naplnění formálního znaku rozhodnutí předepsanou formalizovanou podobu úkonu a vydání úkonu v rámci formalizovaného postupu, o jehož průběhu a výsledku je pořizována dokumentace (odst. 78 usnesení rozšířeného senátu NSS čj. 9 As 79/2016-41 ze dne 10. 7. 2018, č. 3779/2018 Sb. NSS). Případně postačuje to, aby „založení, změna, zrušení nebo závazné určení práv individuálně určených jednotlivců bylo vtěleno do aktu správního orgánu, u nějž je předepsána písemná forma ...“ (odst. 31 usnesení rozšířeného senátu NSS čj. 1 As 436/2017-43 ze dne 17. 9. 2019, č. 3931/2019 Sb. NSS).

5. Téměř nic z toho není v souzené věci splněno. Z šesti rozhodnutí rozšířeného senátu NSS k pojmu rozhodnutí ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s. vydaných v průběhu osmi let názor žalobce vzdáleně podporuje jedno jediné – u sdělení podle § 3b odst. 3 zákona o azylu je totiž předvídána jeho písemná forma (a to navíc implicitně – odkazem na doručení tohoto vyrozumění).
6. To může být podstatné nejen pro volbu žalobního typu (jako předmět zásahové žaloby obdobnou věc posoudil Městský soud v Praze ve věci sp. zn. 11 A 253/2018, jako předmět žaloby proti rozhodnutí ve věci sp. zn. 10 A 50/2016), ale především pro obsazení a místní příslušnost soudu.
7. Vyrozumění podle § 3b odst. 3 zákon o azylu totiž není rozhodnutím ve věci mezinárodní ochrany ve smyslu § 2 odst. 1 písm. e) téhož zákona (zákon ostatně vychází z toho, že vůbec nejde o rozhodnutí, ale výslovně o *vyrozumění*, které je informací, že nebude zahájeno řízení vedoucí k vydání rozhodnutí, srov. § 9 a § 67 odst. 1 správního řádu).
8. To se podle stávající rozhodovací praxe promítá i do výkladu § 32 odst. 1, 3 zákona o azylu. Krajský soud v Plzni by byl podle těchto ustanovení místně příslušný pouze, pokud by šlo o žalobu proti rozhodnutí ministerstva ve věci mezinárodní ochrany. Protože však předmětem žaloby není rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany, uplatní se obecná úprava místní příslušnosti v § 7 odst. 2 s. ř. s. (srov. přiměřeně rozsudek NSS č. j. 6 Azs 16/2010-65 ze dne 3. 6. 2010). Podle té je místně příslušný Městský soud v Praze, neboť žalovaným je Ministerstvo vnitra.
9. U Krajského soudu v Plzni byla tato věc mylně zapsána jako věc mezinárodní ochrany, o níž rozhoduje samosoudce. Vyřizující soudce nepřehlédl, že za výše popsaného procesního stavu by měl ve věci, tedy i o jejím postoupení, rozhodovat soud ve složení podle § 31 odst. 1 s. ř. s., nikoliv samosoudce příslušný k věcem mezinárodní ochrany podle § 31 odst. 2 s. ř. s. S ohledem na zjevnou místní nepřislušnost a potenciálně nesprávnou volbu žalobního typu, o níž by žalobce měl vědět co nejdříve, postupoval samosoudce rovnou podle § 7 odst. 6 s. ř. s. a věc postoupil Městskému soudu v Praze, protože tím nemůže dojít ke zkrácení práv účastníků řízení (věc náleží buďto samosoudci Krajského soudu v Plzni, nebo senátu Městského soudu v Praze).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu do dvou týdnů od jeho doručení. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského

soudu v Plzni.

Plzeň 1. dubna 2021

Mgr. Jan Šmakal v.r.
soudce

Shodu s prvopisem potvrzuje M. K.